

[Ole Olsen]

aldemokratiet foretog politiske udnævnelser. Det skal jeg selvfølgelig dementere, men jeg synes blot, hr. Maisteds bemærkninger viser, at fremskridtspartiet bruger en hvilken som helst rimelig og urimelig, specielt urimelig, lejlighed til at rejse forespørgselsdebatter og blande alt muligt uvedkommende ind i dem.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Det har været en meget fredsommelig diskussion, selv om der ikke mindst fra fremskridtspartiets side er kørt op med de samme argumenter og de samme påstande, som for længst for langt, langt de flestes vedkommende er tilbagevist i de svar, der blev givet den onsdag, da hele denne sag også blev drøftet på grundlag af spørgsmål fra bl. a. de konservative og de radikale.

Jeg kan ikke gå ind på alle de mærkværdige påstande, som hr. Glensgård kommer med, men tager bare en enkelt af dem for ligesom at vise, hvor meningsløse hans påstande egentlig er.

Han kaster et mistænkeligt skær over, at en regering beder sin administration om at undersøge forslag og ideer, der er kommet fra LO. Det er dér, den skal køres hen, LO. Den samme hr. Glensgård har åbenbart ikke noget imod, at regeringen, partierne og også administrationen foretager en vurdering af forslag og tanker, der måtte være fremkommet fra Industrirådet, fra købmandsorganisationerne, fra Landbrugsrådet osv. osv.

Jeg vil hellere stille tingene op på en anden måde, som givetvis er mere saglig. Det, der drejer sig om, er, at det er en pligt for en regering, i hvert fald når der foreligger forslag af en vis betydning fra erhvervslivet, enten det så måtte være Industrirådet, købmandsorganisationerne eller fagbevægelsen, at underkaste disse forslag, tanker og ideer en nærmere undersøgelse og vurdering, måske også en beregning, hvis det er det, der er tale om, og vi tillader os også fremover at foretage sådanne undersøgelser. Det må vi gøre ved embedsmændenes hjælp, selv om det selvfølgelig i sidste instans er en politisk vurdering, der skal til.

Som jeg sagde før: hr. Glensgård har stillet en forespørgsel, og ser man på den, kan den selvfølgelig være rummelig, men at den var så rummelig, at hr. Glensgård kunne tillade sig at bringe så mange og efter min op-

fattelse stadig væk uvedkommende spørgsmål ind i billedet, synes jeg ikke er rigtigt.

Må jeg så nøjes med at sige til hr. Glensgård, at jeg er da glad for, at han er tilfreds med det svar, som jeg gav den pågældende onsdag, da hr. Niels Helveg Petersen stillede et spørgsmål her i tinget. Men så burde også konsekvensen af denne tilfredshed med svaret være, at man ikke pustede sig op igen på denne sag og lavede en forespørgselsdebat ud af den.

Hr. Kjærulff-Schmidt var inde på spørgsmålet om, at socialdemokratiet skulle betale for det arbejde, der er udført. Jeg vil gerne sige, at vi kan ikke, jeg kan ikke, og folketinget kan naturligvis ikke forhindre f. eks. fremskridtspartiet i på et gruppemøde eller på sit partikontor at sidde og udarbejde 27 eller 50 spørgsmål og så lade hr. Glensgård, hr. Kjærulff-Schmidt, hr. Voigt, stille disse spørgsmål her i tinget, i et udvalg eller på anden måde. Vi kan ikke forhindre det, og vi vil ikke forhindre det, men vil hr. Glensgård påstå, at de spørgsmål, man kommer med dér, ikke er partipolitiske? De er partipolitiske, så det batter, langt de fleste af dem. Hvis der er nogen, der fisker i rørt vand og tænker partipolitisk, så kan man bare se på de daglige foreteelser her i tinget og det arbejde, som fremskridtspartiet udfører. Alt, hvad man foretager sig, er i den grad propagandistisk anlagt.

Jeg ønsker ikke at forhindre fremskridtspartiet i at stille alle disse spørgsmål, heller ikke selv om de naturligvis er partipolitisk bestemt, for jeg har den opfattelse, at når det kommer til stykket, er det uhyre svært at sætte et skel imellem, hvad der er partipolitik, og hvad der bare er politik. I den retning er jeg enig med den ærede ordfører for retsforbundet, der netop stillede det spørgsmål. Jeg er klar over, at vi skal gøre et forsøg på at skelne, og jeg har i det svar, jeg gav den pågældende onsdag, skelnet imellem fremgangsmåden, man anvender, og det reelle indhold i regeringens ret til at fremskaffe de nødvendige oplysninger.

Man har også været inde på spørgsmålet om embedsmænd, tjenestemænd, som vælges til folketinget. Også her benytter man denne lejlighed til at kaste et mistænkeligt skær over socialdemokratiet, der ligesom skulle have en særlig forkærlighed for at udnævne socialdemokrater til forskellige embedsop-